

Arrest

nr. 79 554 van 19 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 februari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 13 januari 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 11 april 2011 en dienen op 12 april 2011 een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 3 oktober 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, zowel ten aanzien van verzoeker, als ten aanzien van verzoekster, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die bij arrest nr. 72 909 van 10 januari 2012 het beroep verwerpt en aan verzoekers zowel de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 13 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris zowel ten aanzien van verzoeker, als ten aanzien van verzoekster, de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering ten aanzien van verzoeker luidt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde H. H.

geboren te H. op (...)1966

van nationaliteit: Armenië (Rep.)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 10/01/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Ten aanzien van verzoekster luidt de motivering als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde G. N.

geboren te H. op (...)1969

van nationaliteit: Armenië (Rep.)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 10/01/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In

uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers uiteen wat volgt:

“Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen). Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. Zij dient de beslissing te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

(MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

“Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen steunt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.” (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

B. Toepassing:

** Ingevolge de beslissing dd. 10 januari 2012 waarbij verzoekers door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet als vluchteling werden erkend, vaardigde verweerder de uitwijzingsbevelen dd. 13 januari 2012 uit.*

Deze uitwijzingsbevelen miskennen evenwel de algemene beginselen van behoorlijk bestuur om reden dat de zoon van verzoekers op 23 november 2011 een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van medische redenen (artikel 9 ter Vreemdelingenwet) had ingediend; aanvraag dewelke op 17 januari 2012 ontvankelijk werd verklaard.

Verzoekers zijn van oordeel dat verweerder het gelijkheidsbeginsel miskent.

Gelet op de nog lopende regularisatieprocedure van hun zoon H. N, kon verweerder niet in redelijkheid komen tot het door hem genomen uitwijzingsbevelen dd. 13 januari 2012 en is het redelijk dat verzoekers de kans moeten krijgen om samen met hun zoon het resultaat van deze procedure af te wachten.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Bovendien had verweerder bij de motivering van zijn beslissingen dd. 13 januari 2012 de door verzoekers zoon N. ingediende aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 23 november 2011 minstens in overweging moeten (kunnen) nemen.

Verweerder heeft dit niet gedaan doch zich integendeel ten onrechte beperkt tot het geven van een stereotiepe motivering als volgt :

“Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”)

zonder op z'n minst het gegeven aan te halen dat verzoekers zoon N. een aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft ingediend waarop nog geen beslissing was genomen op het ogenblik van de bestreden beslissing.

** Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.*

Verzoekers wonen samen met hun zoon H. N, °15/04/1991 , met wie zij samen naar België waren gekomen om op 12 april 2011 een asielaanvraag in te dienen.

Het gezin van verzoekers heeft een onderlinge hechte band.

Verzoekers willen vanzelfsprekend samen als gezin verder kunnen blijven wonen.

Bovendien is het voor verzoekers praktisch en wettelijk gezien totaal onmogelijk om een gezinsleven in hun land van oorsprong te hebben terwijl hun zoon N. intussen verder in België verblijft.

Uit artikel 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid die de uitzetting overweegt van een vreemdeling van wie zoals bijv. in casu vaststaat dat zij met hun zoon in België verblijven, dient na te gaan of de noodzaak om een dergelijke maatregel van verwijdering uit het land opweegt tegen het door artikel 8 gewaarborgd recht op een ongestoord gezinsleven.

De overheid dient m.a.w. af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van verzoekers.

Verzoekers vragen dat er met hun gezinstoestand rekening wordt gehouden.

De bestreden beslissingen dd. 13 januari 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten hebben nergens de noodzakelijke afweging gemaakt zodat artikel 8 E.V.R.M. onmiskenbaar werd geschonden.

Verweerder wist dat verzoekers samen met hun zoon N. verblijven in België op het adres (...), 9970 Kaprijke.

De asielprocedure van verzoekers en hun zoon N. verliep trouwens gelijktijdig en was onderling samenhangend.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had op 10 januari 2012 een beslissing genomen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen zowel in het asioldossier van verzoekers als dat van hun zoon N.

Ingevolge het arrest dd. 10 januari 2012 van de RVV vaardigde verweerder enkel opzichts verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het is totaal onduidelijk, minstens is er geen gerechtvaardigde objectieve grondslag waarom verweerder uitsluitend aan verzoekers een 'bevel om het grondgebied te verlaten — Bijlage 13 Quinquies' heeft afgeleverd en niet aan hun zoon N.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

Vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D. De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993, 67 ev.).

Door zich in de bestreden beslissing te beperken tot een loutere verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vw., blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle elementen in verzoekers dossier (m.n. de lopende regularisatieprocedure van hun zoon N, in overweging heeft genomen.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Minstens is verweerder de perken van zijn beoordelingsbevoegdheid te buiten gegaan zodat de voorwaarde van een wettige uitoefening van de beleidsvrijheid door verweerder in casu niet is vervuld.

Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t. het overheidsoptreden twijfel bestaat.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beide bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 13 januari 2012 te worden vernietigd."

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissingen derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens

worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In casu geven de bestreden beslissingen die identiek zijn *qua* motivering duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan ze werden genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen. Zo verwijzen beide bestreden beslissingen naar artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet en wordt in de motivering verduidelijkt dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum. Tevens wordt aangegeven dat de Raad op 10 januari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoekers zonder meer toelaten kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissingen onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Verzoekers bekritisieren de verschillende motieven waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissingen geven duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoekers menen dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht is geschonden doordat de bestreden beslissingen niet de minste afweging maken met betrekking tot hun gezinsleven, wijst de Raad er op dat artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt. Het volstaat dat deze afweging impliciet is gebeurd. Met hun betoog maken verzoekers geen schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht aannemelijk.

De Raad wijst er op dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, verzoekers van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade hebben ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

De bestreden beslissingen betreffen een bevel om het grondgebied te verlaten en de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient dan ook te worden onderzocht in het licht van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de bestreden beslissingen is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun betoog volledig voorbijgaan aan de concrete motivering van de bestreden beslissingen, met name dat zij niet in het bezit zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten en dat hun asielpcedure definitief beëindigd is.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

Er dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel gevisieerd wordt. Waar de verwerende partij in de bestreden beslissingen aangeeft dat bij arrest van de Raad op 10 januari 2012 de vluchtelingenstatus zowel als de subsidiaire beschermingsstatus zijn geweigerd, geeft ze te kennen dat de asielpcedure van verzoekers definitief is beëindigd en dat verzoekers uit de asielaanvraag geen verblijfstitel hebben kunnen verkrijgen, wat leidt tot de vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de vreemdelingenwet zich voordoet, namelijk dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum. Dienaangaande dient te worden aangestipt dat verzoekers deze vaststellingen geenszins betwisten. Aangezien de verwerende partij zich alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, dient te vergewissen van de verblijfstoestand van verzoekers is het geenszins kennelijk onredelijk, noch onwettig om te verwijzen naar een eerdere administratieve beslissing (*in casu* echter arrest) waaruit blijkt dat verzoekers geen aanspraak kunnen maken op een verblijfsrecht. Aldus heeft de verwerende partij bij het afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet niets anders vastgesteld dan de situatie die door dit artikel gevisieerd wordt. Op zich volstaat dit als motivering in rechte en feite van de bevelen zonder dat de verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat zij niet mogen worden uitgewezen nu hun zoon H.N. een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend en de betreffende aanvraag nog steeds hangende zouden zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat de zoon van verzoekers, H.N, geboren is op 15 april 1991 en op datum van zijn asielaanvraag, zijnde 12 april 2011, meerderjarig was, zodat voor hem een apart dossier werd aangemaakt. De Raad nam op 10 januari 2012 een arrest met nummer 72 909 ten aanzien van verzoekers enerzijds en anderzijds een arrest met nummer 72 910 ten aanzien van hun zoon H.N waarbij telkens de vluchtelingenstatus zowel als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Dit wijst op twee aparte asioldossiers. In het administratief dossier van verzoekers zijn geen elementen aanwezig betreffende een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die hun zoon op 23 november 2011 zou hebben ingediend. Evenmin blijkt uit het thans voorliggende administratief dossier dat verzoekers met hun meerderjarige zoon samenleven of dat hun zoon afhankelijk is van hun hulp. De Raad stelt vast dat verzoekers zelf nalieten het bestuur op de hoogte te brengen dat zij met hun meerderjarige zoon van thans bijna 21 jaar een gezin vormen en dat deze een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen indiende. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat ze geen rekening heeft gehouden met een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend door de meerderjarige zoon van verzoekers.

Verzoekers maken met hun betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de

staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. De door verzoekers aangevoerde grieven maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissingen is gekomen en zij slagen er niet in aan te tonen dat er sprake is van een foutieve feitenvinding of dat de materiële motiveringsplicht zou zijn geschonden.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekers tonen niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Minstens valt de kritiek samen met de kritiek die geuit werd bij de schending van de motiveringsplicht.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad er op dat dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Rekening houdende met bovenstaande bespreking, tonen verzoekers niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Verzoekers betwisten immers niet dat zij niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten. Zoals voormeld is het bestuur uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en werd er wel degelijk rekening gehouden met alle stukken van het dossier die gekend waren op het ogenblik van het nemen van de beslissingen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekers voeren tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM, verwijzend naar de medische toestand van hun zoon N.H. en diens aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

In casu stellen verzoekers dat zij in België met hun zoon N.H. een familielevens hebben. De Raad stelt echter vast dat deze gegevens niet bekend waren aan het bestuur. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers samenwonen met hun zoon of blijken er andere elementen van afhankelijkheid, zodat niet blijkt dat er sprake zou zijn van een familielevens in de zin van artikel 8 van het EVRM. De enige gegevens die uit het administratief dossier kunnen worden afgeleid, is dat verzoekers samen een gezin vormen en dat beide een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker hebben gekregen, zodat er van een eventuele scheiding geen sprake is en er evenmin kan worden vastgesteld dat het gezinsleven zal worden geschonden ten gevolge van de bestreden beslissingen nu ze beide het grondgebied dienen te verlaten. Verder kan uit de stukken van het administratief dossier enkel worden afgeleid dat verzoekers in Armenië verbleven tot 2011 en dat verzoekers in Armenië nog een kind hebben. Verzoekers hebben wel aangegeven dat zij samen met hun zoon N.H. naar België zijn gekomen en dat hij ziek zou zijn, doch nergens is er in het administratief dossier een indicatie terug te vinden dat er in België sprake is van een familielevens met hun zoon in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het is voor het eerst in hun verzoekschrift dat verzoekers hiervan melding maken. Aangezien de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens

waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen, kan niet anders dan te worden vastgesteld dat de gegevens die verzoekers voor het eerst aanbrengen in hun verzoekschrift niet kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Met hun betoog maken verzoekers geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU